Läks tassakeste liggi, nusutas korra, teise korra, piddi weel wimist korda katsuma: — jalg putus, pulk mahha, kiwwi langes. — Hire tarkus otsas!

Ja jut on ka otsas, muudkui weel pissoke öppetus mönne kahhejalgse hirele.

Ärra wötta, mis on keeldud,
ärra käi ka kurja teed:
maggus assi pea neeldud,
agga pöues tullesöödd.

7. Warblane ja hobbosed.

Üks warblane tulli talwe hakkatusses möisa talli ukse peale, küssis uhke hooste käest: „Kas tahhab üks teitest ni helde olla, et ta lasseb mind omma latri seest mönne kaeraterrakesse üllesnoppida: ma tahhan teile sui jälle head tehha.“

Hobbosed ütlesid wasto: „Mis sinna sittakenne wöid meile ka head tehha, kassi omma teed!“

Üks wanna hal hobbone talli nurgas ütles. „Tulle seie, minna lubban kül wötta, mis künnapöhja üllejääb.“

Talw otsa sai warblasel omma pissoke köht täis.

Tulli kewwade, tulli sui; tullid kärbsed ning seäsed ja parmud ka. Oh mis waew olli nüüd tallihoostel. Ei need pistjad lendajad lomad ei annud neile rahho süa egga seista, muudkui pekside jalgega ja wihtlesid sawwaga. Üks lähheb ärra, kaks tulleb jure!

Wanna hal hobbone seisis wagga, söi kaero ja heino ilma murreta. Warblane latri laua peal wahtis terrawaste, ni pea kui üks liggi lendas: kripst kinni, söi ärra.

Rikkas, ärra wida sa
aega waest meest aidata:
kus so meel ei mötlege
tulleb heaks sinnule.

Eesti-ma rahwa Kalender 1855 , lk. 32